
ВЪРНИ СЕ...

Ела, върни се пакъ, о моя милвана мечта!
Не бѣ: ни призраченъ вѣнецъ отъ ледени цвѣта,
Ни бронзовъ звѣнь, издѣхващъ на беззвѣдна нощъ изъ тъмнинитѣ,
Ни сѣнка мълчалива, бродяща въ томлене изъ нощта,
Ни лека пурпурна мъгла, почиваща на майска утринна въ коситѣ,
Нито кораловъ блѣнь, повѣхналъ отъ цѣлувкитѣ на есеньта,
А нѣжна плътъ на божество — и плътъ и духъ...

Открехна мълчаливо дверитѣ на моята душа, и тихичко,
Катъ призраченъ вѣнецъ отъ ледени цвѣта,
Катъ бронзовъ звѣнь, издѣхналъ на беззвѣдна нощъ изъ тъмнинитѣ,
Катъ сѣнка мълчалива, бродяща въ томлене изъ нощта,
Катъ лека пурпурна мъгла, покжсана на майска утринъ отъ лучитѣ,
Като кораловъ блѣнь, повѣхналъ отъ цѣлувкитѣ на есеньта,
Изчезна ти: невѣдомя, загадъчна—прѣбулено сияние....